

STAROŻYTNOŚĆ. ŚWIAT BIBLII

UCZEŃ:

Biblia – księga nad księgami. Ogólne wiadomości.	– podaje podstawowe wiadomości na temat Biblii (pochodzenie, budowa, Stary i Nowy Testament, księgi biblijne, gatunki biblijne, języki Biblii, Pięcioksiąg Mojżeszowy, rozdziały i wersety) – *wyjaśnia znaczenie nazw i pojęć związanych z tradycją judaistyczną (np. Tora, Arka Przymierza, diaspora, świątynia Salomona itp.) – wymienia najważniejsze księgi, postacie, motywy i toposy Starego Testamentu (np. Kain i Abel, Abraham, Izaak i Jakub, Noe, Salomon i Dawid, prorocy, wieża Babel, potop) – przedstawia treść Nowego Testamentu, wymieniając jego główne części (Ewangelie, Dzieje apostołskie, Listy apostołskie, Apokalipsa św. Jana) – *wskazuje znane archetypy biblijne – wyjaśnia, na czym polega religijna i kulturowa rola Biblii – wymienia sposoby odczytywania Biblii (jako księgi świętej, jako dzieła zawierającego sens moralny, jako tekstu kultury) – poprawnie używa pojęć: politeizm, monoteizm, topos, *archetyp – zna, rozumie i poprawnie stosuje podstawowe biblizmy funkcjonujące we współczesnej polszczyźnie – wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Biblii poznanych w szkole podstawowej – komentuje obecność motywów biblijnych w dziełach pochodzących z różnych epok (np. w malarstwie, poezji współczesnej) – *interpretuje sposoby ukazania motywów biblijnych w literaturze i sztuce różnych wieków (na wybranych przykładach) – wykorzystuje kontekst biblijny do odczytania wiersza Z. Herberta <i>Książka</i> – *rozpoznaje literackie aluzje do Biblii i określa ich funkcję – w swoich wypowiedziach formułuje tezy i argumenty przy pomocy właściwych konstrukcji składniowych – buduje wypowiedź w sposób świadomy, z uwzględnieniem jej celu i adresata	– wskazuje powiązania Biblii z historią Izraela – wyjaśnia etymologiczne znaczenie nazwy Biblia – szerzej przedstawia znane postacie i motywy biblijne – wymienia najważniejsze gatunki biblijne – przedstawia Biblię jako księgę świętą chrześcijaństwa i judaizmu – wymienia najważniejsze przekłady Biblii – podaje przykładowe przejawy funkcjonowania tradycji biblijnej w literaturze i sztuce różnych epok – podaje wybrane sentencje i przysłowia oraz *znane cytaty wywodzące się z Biblii – *objaśnia kulturowe konteksty motywów biblijnych – *wyjaśnia, na czym polega kulturotwórcza rola Biblii – przedstawia Biblię jako jedno z podstawowych źródeł duchowości oraz ładu moralnego cywilizacji europejskiej – poszukuje własnej odpowiedzi na pytanie, dlaczego twórcy różnych epok sięgają do postaci i motywów biblijnych – buduje dłuższą, spójną wypowiedź argumentacyjną o przemyślanej kompozycji – przedstawia propozycję interpretacji wiersza Z. Herberta <i>Książka</i>, wskazując w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej
1. Dzieło stworzenia.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Księgi Genesis – wyjaśnia znaczenie nazwy Księgi Genesis i jej polskich odpowiedników – relacjonuje, streszcza biblijny opis stworzenia świata i człowieka oraz wygnanie pierwszych rodziców z raju – odczytuje biblijny opis stworzenia świata jako hymn na cześć Wszechmogącego	– *rozpoznaje literackie formy gatunkowe, w jakich przedstawione są poznane opowieści z Księgi Genesis – *porównuje sposoby ukazania tych samych motywów biblijnych w różnych dziełach sztuki (np. <i>Wygnanie z raju</i> – Masaccio i Michała Anioła)

	– charakteryzuje obraz Boga, człowieka i świata w świetle Księgi Rodzaju – wskazuje i objaśnia najważniejsze elementy symboliczne oraz toposy zawarte w czytanych fragmentach Biblii – porównuje biblijny opis stworzenia świata z kosmogonią mitologiczną – wskazuje i nazywa środki stylistyczne obecne w opisie stworzenia świata; określa ich funkcje – wykorzystuje informacje ze słowników (np. symboli) i leksykonów – czyta ze zrozumieniem tekst popularnonaukowy (<i>Hymn o początku</i> Anny Świderkówny); wykorzystuje zawarte w nim informacje do interpretacji opowieści biblijnej – odczytuje sens tekstu Anny Świderkówny, główną myśl, argumenty i sposób prowadzenia wywodu	– porównuje biblijny opis stworzenia świata z kosmogonią mitologiczną – dostrzega obecność tych samych (analogicznych) toposów w mitologii greckiej i Biblii (np. potop, raj – Arkadia) – wykorzystuje tekst A. Świderkówny w interpretacji czytanych fragmentów Księgi Genesis – analizuje strukturę tekstu A. Świderkówny: odczytuje zawarte w nim sensy, określa sposób prowadzenia wywodu – *wyjaśnia, dlaczego biblijny opis stworzenia świata trzeba czytać jak poemat, a nie jak kronikę czy opis naukowy
2. Człowiek i Bóg. Księga Hioba, czyli opowieść o wielkim cierpieniu. Księga Koheleta. Psalmy – modlitwa wieków. Przypowieści Nowego Testamentu. Styl biblijny.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Księgi Hioba, Księgi Koheleta, Księgi Psalmów, Pieśni nad pieśniami oraz wybranych przypowieści biblijnych – opowiada, streszcza, komentuje poznane fragmenty Biblii, rozpoznaje ich problematykę i tematykę; odczytuje ich sensy dosłowne i symboliczne – wyjaśnia znaczenie nazw poznawanych ksiąg biblijnych (np. Księga Koheleta) oraz podaje podstawowe informacje na ich temat (np. autorstwo, czas powstawania) – rozpoznaje cechy gatunkowe poznanych fragmentów Biblii (np. opowiadanie, lamentacja, dialog, psalmy i ich rodzaje, pieśń miłosna / dialog miłosny, przypowieść) – rozpoznaje teksty mądrościowe – określa obraz Boga przedstawiony w psalmach, wskazując tworzące go środki językowe (np. porównania, epitety, symbole) – określa, jaki obraz miłości wyłania się z Biblii (*porównuje jej obraz w Starym i Nowym Testamencie) – czyta ze zrozumieniem teksty informacyjne (naukowe); wykorzystuje zawarte w nim informacje do interpretacji tekstów biblijnych – analizuje strukturę tekstów informacyjnych: odczytuje sens, określa funkcje cytatów i zastosowanych środków stylistycznych – wypowiada się na temat czytanych fragmentów i zawartych w nich myśli; formułuje tezy i argumenty przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – tworzy samodzielne wypowiedzi argumentacyjne ustne i pisemne (stawia	– odczytuje sens opowieści o cierpieniu Hioba, *wskazując różne płaszczyzny interpretacyjne – przedstawia Hioba jako postać symboliczną, *archetyp cierpienia – *odnajduje w biblijnej historii Hioba wpływ tradycji judaistycznej – porównuje przedstawione w różnych utworach obrazy bohaterów, których dotknęło cierpienie (np. Hiob, Prometeusz, król Edyp) – interpretuje czytane fragmenty Księgi Koheleta, określa funkcję opisu natury – *wskazuje, jak w języku psalmów wyrażają się relacje między podmiotem mówiącym (człowiekiem) i adresatem (Bogiem) – wyjaśnia, na czym polega obrazowość stylu biblijnego – wskazuje występujące w omawianych tekstach środki stylistyczne (porównania, powtórzenia, metafory itp.) i określa ich funkcje – *opisuje styl czytanych fragmentów Biblii, wskazując charakterystyczne cechy stylu biblijnego i środki stylistyczne specyficzne dla danej księgi (np. paralelizmy składniowe Księgi Koheleta, symboliczność języka Psalmów, rozpoczynanie zdań od spójników, w przypowieściach itp.) – charakteryzuje język psalmów; wskazuje i interpretuje obrazy i motywy symboliczne – *komentuje styl psalmów jako najdoskonalszy wzór tekstu modlitewnego – charakteryzuje psalm jako ponadczasowy gatunek literacki – przedstawia przypowieść (parabolę) jako gatunek biblijny i ponadczasowy

	tezę i dobiera argumenty, odwołując się do czytanych tekstów) – opisuje styl biblijny, wskazując charakterystyczne jego cechy i typowe środki stylistyczne w poznanych fragmentach (np. paralelizmy składniowe, symboliczność języka, rozpoczynanie zdań od spójników, przestawny szyk zdania itp.) – wskazuje charakterystyczne obrazy i symbole, odczytuje ich symboliczny sens (korzysta ze słowników i leksykonów) – znajduje w czytanych fragmentach sentencje i aforyzmy; interpretuje ich sensy – odnajduje nawiązania i *aluzje biblijne w poezji współczesnej (np. w wierszu A. Kamińskiej <i>Powrót Hioba</i>); wykorzystuje je w interpretacji utworów	– zabiera głos w dyskusji na temat problemów egzystencjalnych i filozoficznych wyłaniających się z czytanych tekstów – ujmuje swoje sądy i przemyślenia w dłuższej wypowiedzi pisemnej o przemyślanej formie – przedstawia własną propozycję odczytania wiersza A. Kamińskiej <i>Powrót Hioba</i> i uzasadnia ją – *przedstawia uniwersalny sens wątków biblijnych wykorzystanych w poezji współczesnej – dokonuje analizy i interpretacji dzieła malarskiego przedstawiającego motyw biblijny
3. Prorocy i objawienia. Apokalipsa św. Jana – jako księga nadziei.	– wyjaśnia znaczenia słów: prorok, profeta, apokalipsa – wymienia ważniejszych proroków Starego Testamentu, identyfikuje ich w kontekście Biblii, *wskazuje (na konkretnych przykładach), jaka była ich rola – podaje podstawowe informacje na temat Apokalipsy św. Jana – wskazuje w niej cechy prorocstwa – wymienia najważniejsze symbole Apokalipsy i podaje ich znaczenia (np. Baranek, siedem pieczęci, czterej jeźdźcy, Bestia, Babilon) – wskazuje najważniejsze cechy stylu Apokalipsy św. Jana (wizyjność, symboliczność, hiperbolizacja), *charakteryzuje składnię języka – przedstawia apokalipsę jako biblijny gatunek literacki – czyta ze zrozumieniem tekst popularnonaukowy; znajduje w nim informacje potrzebne do zrozumienia księgi biblijnej, znajduje tezy i argumentację – wskazuje nawiązania do Apokalipsy w wierszu Cz. Miłosza <i>Piosenka o końcu świata</i> i określa ich funkcję – *porównuje różne propozycje odczytania wiersza – dostrzega nawiązania do Apokalipsy w sztuce różnych epok (np. w dziełach A. Dürera)	– *syntetycznie przedstawia obraz Boga wyłaniający się z ksiąg prorockich Starego Testamentu – *wyjaśnia, na czym polega uniwersalna wartość biblijnych ksiąg prorockich – interpretuje wizję końca świata zawartą w Apokalipsie św. Jana – *wskazuje różne sposoby odczytania sensu Apokalipsy św. Jana – wyjaśnia, dlaczego dla chrześcijan Apokalipsa jest księgą nadziei – analizuje styl Apokalipsy św. Jana, wskazując jego charakterystyczne cechy (ilustruje je cytatami) – dokonuje streszczenia logicznego czytanego tekstu popularnonaukowego (informacyjnego) – przedstawia propozycję interpretacji wiersza Cz. Miłosza <i>Piosenka o końcu świata</i>, wskazując w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej; wnioskuje, w jakim celu poeta współczesny sięga do tradycji biblijnej – wykorzystuje w interpretacji wiersza kontekst egzystencjalny, historyczny i *polityczny (oprócz biblijnego) – *wskazuje nawiązania do Apokalipsy w utworach literackich i dziełach sztuki z różnych epok, a także w filmach, a następnie je interpretuje